

blevet gennemført, ikke Ændringer af principiel Betydning, men Ændringer med den Hensigt at simplificere hele Forretningsgangen i Forbindelse med Folkeregistrenes Førelse. Lovforslaget har faaet en saa aldeles overvejende Tilslutning i det andet høje Ting, at der ogsaa derigennem er givet Udtryk for det høje Folketings Forstaaelse af hele denne Sags Betydning. Jeg maa derfor varmt anbefale det høje Landsting at tage Arbejdet op med den Hensigt at færdigbehandle Lovforslaget saaledes, at det kan ophøjes til Lov i indeværende Samling.

Bülow: Af Forhandlingen tør jeg drage den Slutning, at dette Lovforslag vil blive henvist til et Udvalg, og jeg tillader mig da at henlede det eventuelle Udvalgs saavel som den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Bestemmelsen i Lovforslagets § 12, 2det Stykke, der foreskriver følgende: „Er en paabudt Anmeldelse undladt eller en urigtig Anmeldelse foretaget i den aabenbare Hensigt at unddrage sig økonomiske Forpligtelser overfor det offentlige, kan Straffen stige til Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde indtil 2 Maaneder.“ Det er altsaa bl. a. den Forseelse at undlade noget, der her belægges med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde indtil 2 Maaneder. Af Forhandlingen fremgaar det, at det, man særlig har tænkt paa, at Folk vil unddrage sig, var Skattebyrden. Men ser man nu f. Eks. i den sidst vedtagne Statsskattelov af 10. April 1922 § 41, vil man finde, at den positive Handling, der tilsigter at udrede ringere Skat end den, man skal betale, altsaa den bevidste Skattesvig, ikke straffes med højere Straf end Bøder indtil 10 Gange det Beløb, som man har villet unddrage sig at betale i Skat. Det turde imidlertid være klart, at naar den bevidste Handling, der gaar ud paa at unddrage sig at betale et Skattebeløb, ikkun kan belægges med en Bødestraf, saa kan en Undladelsesforseelse, foretaget i samme Hensigt, ikke straffes strengere. Dette tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa. Jeg tror ogsaa, at det maa være ligefrem en Lapsus, naar man helt har sprunget det simple Fængsel over. Man springer fra Bøde til Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde. Dette er dog kun af underordnet Interesse, idet jeg ikke tror, man kan tage en strengere Straf end Bødestraf. Ej heller synes jeg, det er naturligt for det andet Tilfælde, der blev fremhævet af det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds: at Folk undlader at anmelde

sig til Folkeregisteret for at blive fri for at betale Alimentationsbidrag. En Bøde for en saadan Forseelse turde dog vist være tilstrækkelig, at straffe med Tvangsarbejde i indtil 2 Maaneder forekommer mig noget unaturligt. Der maa være noget Forhold mellem Forseelse og Straf, og her er det, som sagt, bl. a. en Undladelsesforseelse; der er Tale om.

J. Chr. Møller: Jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af Indenrigsministerens Udtalelser. Den højtærede Minister mente med Hensyn til § 8, at Husejerne kun havde den Pligt at omdele Skemaerne til Beboerne i Ejendommen. Hvis det er Forholdet, forekommer det mig, at Skemaerne lige saa godt kan bringes til Husets Beboere, i Stedet for at Husejerne skal have den Ulejlighed. Men det væsentligste, synes jeg, er dette, at Husejerne skal foranledige, at Skemaerne inden en bestemt Tid indleveres med de omhandlede Oplysninger. Nu siger det ærede 12te Medlem for 6te Kreds ganske vist — og det er rigtigt —, at det har de i Forvejen Pligt til, men det kan godt volde Vanskeligheder alligevel. Hovedsagen er, at der kan gives en Mængde Undskyldninger for, at Listerne endnu ikke er udfyldt; forskellige Grunde kan have bevirket, at man ikke har faaet dem udfyldt. Og saa staar der, at Husejerne skal foranledige, at de indleveres inden en bestemt Tid. Jeg tror, at det kan blive noget vanskeligt for Husejerne at opfylde disse Forpligtelser, og jeg vil stadig mene, at der her maa kunne indføres en Lempelse.

Med Hensyn til dette, at Kommunalbestyrelsen skal kunne paalægge Beboerne at udfylde Listerne to Gange om Aaret, fremhævede Ministeren, at der ikke staar, at de skal, men at de kan gøre det. I Praksis ved man imidlertid nok, hvad det vil sige, at der staar „kan“ gøre; det bliver ofte til, at de skal, og jeg kunde meget vel tænke mig, at i mange Kommuner vilde Følgen blive, at man forlangte Oplysningerne to Gange om Aaret. Jeg vil i hvert Fald tillade mig at henstille, at de to Gange aarlig ændres til een Gang; jeg antager ogsaa, at den højtærede Minister vil kunne tage imod en saadan Ændring. Efter min Overbevisning vil det nemlig aldrig kunne være nødvendigt at forlange saadanne Oplysninger to Gange aarlig. At det vil forvolde Kommunerne Vanskeligheder og Udgifter, er der ingen Tvivl om. Hvorvidt de Indtægter, de kan faa, bliver svarende dertil eller endda større, kan man ikke paa